

א. כל אותם דינים שהוזכרו בגמרא – הלכה הם (ריטב"א). ומשמע שבאופן שאין שייכות הטענות האמורות, כגון כשודאי היו נשכרים בשלשה, שאין שם פועלים הנשכרים בארבעה ואין להם שדות משלהם, וגם לא הוסיפו כלום בטיירתם – אין להם תרעומת. וכן מפורש במאירי.

ב. אם דרך המקום לשכור פועלים לאותה עבודה בארבעה ולא בפחות. וכן אם עשו עפ"י דברי השליח עבודה יפה הוזהר ד' – חייב בעל הבית ליתן להם ארבעה כמנהג המדינה, שהרי היהנהו בארבעה ובגלל שאמר להם שלוחו בארבעה עשו כן (כ"מ בגמרא וכפרש"י. וכן מפורש ברי"ף וברמב"ם שכירות ט, ג).

ג. גם כאשר רוב הפועלים נשכרים בארבע ומיעוטם בשלש, וכן כשיש מחירים שונים – אין להם אלא שלש כדברי בעה"ב (עריטב"א).

ג. אמר בעה"ב לשליח לשכור לו פועלים בשלשה ואמר השליח לפועלים בארבעה, ואמרו הם 'כמה שאמר בעל הבית' – שכרם ארבעה, שלא נתכוונו להוריד ממה שאמר להם השליח אלא להעלות. באומר 'שכרם עלי' מדובר, וחייב ליתן להם השליח משלו. אבל 'שכרם על בעל הבית' – אין בעה"ב חייב יותר ממה שאמר, ואין להם אלא תרעומת על השליח (עפ"י ר"י ור"ח). והרי"ף והרא"ש מפרשים באומר 'שכרם על בעה"ב' ונוטלים ארבעה כפי שווי העבודה. [הרא"ש פירש שאעפ"י שיש הנשכרים בשלש ויש בארבע, נוטלים ארבע. והרמב"ם כתב שאינו נתן אלא שלשה. ועבהגרא"א שלב סק"ח. וצ"ע].

אמר בעה"ב בארבעה ואמר השליח לפועלים בשלשה, ואמרו 'כמה שאמר בעה"ב' – נסתפקו בגמרא במשמעות דבריהם, האם סומכים על דבריו שכך אמר בעה"ב או אינם סומכים עליו אלא על מה שאמר בעה"ב [לטובתם]. ורצו להוכיח מדברי רב שעל השליח הם סומכים, ודחה רב אשי. כיון שהספק לא נפשט – הולכים בו לקולא ובעל הבית פטור (רי"ף, רמב"ם שכירות ג, ט). וכתב רעק"א שצ"ל שאינו דומה לספק מחילה שאפילו בספקא דדינא דעת הרי"ף לחייב, כי שמא סבר וקיבל מתחילה ומעולם לא היה חייב יותר משלשה). ולדעת הרמב"ם מועילה תפיסה בבעיא דלא אפשר, והכי נמי הכא (עפ"י ש"ך חו"מ שלב סק"ד). וכן פסק כאן הריטב"א בפירוש. וכ"כ המאירי, אך הביא שהרבה גאונים מחליטים לפסוק שעל דיבור השליח הם סומכים ואין להם אלא שלשה.

דפים עו – עז

קפד. א. השוכר את האומנים, וחזר בו אחד מן הצדדים שלא מתוך אונס, קודם התחלת המלאכה או באמצעה – מה הדין?
 ב. מה הדין כשהחזרה היתה מחמת אונס, או שהופסקה העבודה באונס?
 א. השוכר את האומנים וחזר בו או שחזרו הם קודם התחלת המלאכה – אין להם זה על זה אלא תרעומת. מדובר שהפועלים ימצאו עתה עבודה אחרת, ואעפ"י יש להם תרעומת מפאת טורח החיפוש (תוס' ורא"ש), או מפני שנראה כחוכא, או משום שמקפידים על שינוי הדעת כשנשכרים לאחרים, או משום לזות שפתים שסבורים הבריות שעילה מצאו בהם (ריטב"א). והרי"ף הביא בתחילה שאין להם תרעומת, ולכאורה זהו אליבא דלשנא קמא שאין מדובר במשנה בחזרו, אבל לא למסקנא. וע' באחרונים).

[ויש אופנים שאפילו תרעומת אין עליו – כגון שלא היתה להם עבודה אחרת בלעדי זה (רא"ש). וע' גם רמב"ן]. ועריטב"א להלן (ע"ט): שאם חוזר בו השוכר מתוך טענה רבה – אין עליו תרעומת].

ואולם אם היו מתחילה משכירים עצמם לאחר, ועתה מפאת חזרתו לא ימצאו עבודה היום – כתבו ראשונים שחייב לשלם להם, אם משום דינא דגרמי וכרבי מאיר (תוס', רא"ש) או מפני שחל שעבוד תשלומין על אופן זה (ריטב"א). ובקה"י (מו) פירש מקור חיובו מדין 'ערב' שמוציא הוצאות על פיו. וע' רעק"א שתמה על התוס' והרא"ש שאפילו למאן דלא דאין דינא דגרמי בעלמא, כאן הלא הוציא הוצאות על פיו. וכן נקטו הפוסקים (הו"מ שלג, ב).

(בקה"י (מו) נקט בדעת רש"י (עו: ד"ה אין להן) לפטור. והביא כן מהשיטתו ומרשב"א. ופירש בדעתם דדינא דגרמי אינו נידון כאדם המזיק אלא כממון המזיק ופטור מארבעה דברים, הלכך הרי זה כממונו שמנעם ממלאכה שפטור מדמי שבת. ולכאורה יש לפרש גם בדעת רש"י כשאר הראשונים, שמה שכתב 'ותביעת ממון ליכא דהא דברים בעלמא נינהו' אין הכוונה לאותו הפסד שאינם מוצאים להשתכר, דלעולם מוצאים להשתכר כמשמעות תחילת דבריו, או שגם מתחילה לא היו מוצאים עבודה אחרת, אלא הכוונה לתביעת שעבוד לעבודה. וכ"מ ברמב"ן. ומש"כ בקה"י בשם הרשב"א – לא הבנתי, דברשב"א מפורש שחייב. גם מה שהביא מהשיטה בדעת רש"י ל"מ. וע"ע בהגהות אשר"י להלן צג. וע"ע).

בקבלנות, כהתחילו במלאכה וחזר בו אחד מהם – לתנא קמא, שמים להם מה שעשו (ואין החוזר נפסד). ולרבי דוסא שמים להם מה שעתידי להעשות.

כיצד? קבלו קמה לקצור בשני סלעים. קצרו חציה והניחו חציה וחזרו בהם, ויש שם פועלים לשכור באותו שער – נותן להם סלע, ואין לו עליהם אלא תרעומת. אבל אם כשיבא עתה לשכור פועלים על חציה צריך ליתן סלע וחצי – לתנא קמא נותן להם סלע כפי עבודתם, אעפ"י שעל ידי חזרתם נפסד בעל הבית. ולר' דוסא אין נותן להם אלא חצי סלע (שמנכה להם ממה שעשו כפי הוצאותיו בנשאר). וכן דעת תנא דמתניתין, שכל החוזר בו ידו על התחונה. וכן פסק רב.

א. חזרו הפועלים והזולה המלאכה – נותן להם כפי מה שעשו לפי הקציצה הראשונה. כגון באופן האמור – נותן להם סלע (רמב"ם ט, ד. וכן כתב רש"י במשנה). והראב"ד (שם) כתב שנותן כשער הזול, חצי סלע. וכן איתא בתוספתא ובירושלמי. ושמא אף כוונת הרמב"ם כן, וצ"ע להלכה (עפ"י ש"ך שלג סק"ב).

ב. לרבי דוסא וסתם מתניתין, אם חזר בעה"ב באמצע ועתה הוזל שכר הפועלים ועמד על חצי סלע – נותן להם סלע וחצי, שהוא שכרם המלא בניכוי מה שצריך להוציא עתה לפועלים (רש"י, ר"י בהג"א, וכן הסכים הריטב"א ועוד). ויש סוברים שנותן סלע בלבד (עריטב"א ותור"פ בשם ר"י).

ג. חזר בעל הבית ובינתים התייקר שכר הפועלים – אין נותן להם לפי השער החדש אלא כפי שפסק מתחילה, שאין סברא לחייבו ליתן יותר ממה שהתנה עמהם כיון שאין מפסידים בחזרת בעה"ב, אדרבה יכולים להשתכר עכשיו כפי היוקר (תוס').

ד. אם עתה שחזר בו בעה"ב אינם מוצאים להשתכר לאחרים, ואילולא היו נשכרים לו מתחילה היו מוצאים להשתכר לכל היום – נותן להם שכרם משלם (רמב"ן ועוד – כנ"ל. ולא אמרו כפועל בטל אלא בחזרה מתוך אונס וכד' – ע' קצוה"ח שטז, א).

ה. לא אמר ר' דוסא אלא כשהתחילו גופה של מלאכה והפסיקו שהרי זה כעין דבר האבד, שאין אדם רוצה שתהא מלאכתו מותחלת אעפ"י שיכול למצוא פועלים לאחר זמן ולהשלימה, אבל בלאו הכי – אין ידם על התחונה (ריטב"א).

ו. מבואר בדברי הרא"ש (וכ"מ בריטב"א) שגם בחזרת בעל הבית אמר תנא קמא שמשלם לפי מה שעשו [מלבד אם הם מופסדים בכך, שחייב ליתן שכרם משלם כדבר האבד]. ובחזו"א צידד שבזה הכל מודים שיד החזור על התחונה.

ז. חזרו פועלים ועתה התייקר שכר פועלים יותר מכדי כל מה שעשו – אינם חייבים להוציא ממון מכיסם, וגם אינו שוכר עליהם יותר ממה שעשו, שלא קנסו אלא לפחות מדמי שכירותם ולא יותר (עפ"י ראשונים; חו"מ שלג, ד).

ואם נתנו לבעל הבית כלי אומונותם, אעפ"י שלא התחילו במלאכה שוכר עליהם מדמי החבילה כפי מחיר השכירות של אותה שעה (רמב"ן. ואפילו נתיקרה בינתים. רשב"א).

ח. כתב הריטב"א (כאן ולהלן ע"ט): שאם הפועלים קבלו את כל החומר לידיהם, כגון חוטים לארוג בגד שלם, הרי כשמשכוהו נשתעבד בעה"ב ואין יכול לחזור בו, ובאותה הנאה נשתעבדו גם הם ושוב אינם רשאים לחזור.

ט. בתורא"ש מבואר שאפילו לחכמים אין הקבלן יכול לחזור באמצע אם נתיקרה המלאכה (וצ"ע בכונתו. ושם פירש הברייתא כפשוטה שיש להם טענות הטעיה ודין ודברים זה על זה, ועל זה אמרו חכמים שיד הפועל על העליונה, אבל לחזור בו בשירות אינו יכול, ורק בפועל גזרת הכתוב שחזור).

אם היה דבר האבוד (אם ימתין, ועתה אינו מוצא לשכור פועלים אחרים אפילו לפי שער היוקר. רש"י) – שוכר עליהם פועלים אחרים ומוסיף על חשבון הפועל הראשון עד כדי שכרו (רב נחמן. ע"ח). ואם כלי האומנות ביד בעל הבית – מוסיף עד ארבעים וחמשים (שם. ואין זו אסמכתא. תוס'). או מטען; ואמר להם סלע קצצתי לכם – בואו וטלו שתיים, ולבסוף אינו נותן אלא אחד.

א. רש"י מפרש 'כדי שכו' שאם עשה מקצת מלאכה, מנכה לו מכל מה שהוא חייב לו [והנפ"מ בין דבר האבד לשאינו אבד, כשאינו מוצא עתה אלא פועל או שנים הרוצים שכר רב, שבדבר שאינו אבד צריך להמתין עד שימצא פועלים כפי השער, אבל בדבר האבד אינו יכול להמתין. רעק"א].

ור"ת מפרש ששוכר עליהם לתת לאחרים עד כדי שכרם של אלו גם אם לא עשו כלום. ואם כבר פרע לאלו – גובה מהם לתת לפועלים אחרים. ויש מפרשים 'כדי שכו' – בכפל שכו. וכ"מ בירושלמי (ערא"ש ריטב"א ושיטמ"ק).

ב. 'ארבעים וחמשים' – יש אומרים בדוקא, שיותר מכן שיערו חכמים שאין זה דמי שכירות ליום, באותה התקופה (ערמב"ן ר"ן ונמו"י). וי"א לאו בדוקא אלא כל שכנגד החבילה (ריטב"א. וכ"מ ברמב"ם). ונראה שלהלכה הרי זה ספק, ויכול בעה"ב לומר 'קים לי' שהרי הוא מוחזק בחבילה. אך אפשר שנידון זה הוא כדין תפיסה בספיקא דדינא (עפ"י חזו"א ב"ק כג, לד). [ברמב"ם (שכירות ט, ד) משמע לכאורה דלאו דוקא כלי אומונות אלא כל שהיה להם ממון תחת ידו שוכר להשלים המלאכה עד ארבעים וחמשים וזו. אך יתכן שזה רק כנתנו לו מדעת, שהרי הם כמתחייבים ליפרע מממונם כל הפסדי].

ג. לא שוכר עליהם פועלים אחרים – אין לו עליהם תביעה (ראשונים), ואפילו הגיע חבילה לידו (ער"ן).

ויש אומרים שזה דוקא כשהענין אבד בלא הפסד ממון, כגון בשכירות חלילים לכלה או למת, אבל בהפסד ממון – חייבים לו כל ההפסד שגרמו (ע' שיטמ"ק; תרומת הדשן שכט; רמ"א שלג, ה. וש"פ).

- ד. כשהוא מטען ואומר להם טלו שתיים, גם אם נתן להם השתיים – מחזיר מהם התוספת (רמב"ם שכירות ט, ד).
- ה. יש אומרים שמדובר כגון שגם בלעדי השכרתם היה מפסיד, כגון שפשתנו שרוי ואין לו פועלים אחרים, אבל אם בלעדי היה מוצא פועלים אחרים ועתה שחזרו בהם אינו מוצא – אפילו אין חבילתם בידו שוכר עליהם בארבעים וחמישים זוז, שחייבים מדינא דגרמי (הג"א, כשיטת התוס' והרא"ש הנ"ל. וע' גם ב"י שלג בשם רמב"ן וש"ך סקכ"ח).
- אך ברשב"א (מובא בנמו"י) מבואר שפטורים. וכן נראה מפשט דברי הרמב"ן, עכ"פ כל שלא התחילו במלאכה. (וע' בפת"ש שלג סקי"א בשם 'ושב הכהן' שכן עיקר).
- ו. באמירת הריני שכור / שאול לך, אין יכול לחזור בו בדבר האבד (ע' הג"א מאו"ז רפ"ח).
- ז. פועל שעושה בחנם עם בעל הבית – יכול לחזור בו אפילו בדבר האבוד (מהרי"ק; רמ"א שלג, ה). ודוקא כשמוכן עתה לעשות בשכר, אבל אם בעה"ב רוצה ליתן לו שכר והוא ממאן, ובגלל חזרתו אין בעה"ב מוצא פועלים אחרים – חייב הפועל מדינא דגרמי (ש"ך סקל"א).
- ח. כשבעה"ב חוזר בו בדבר האבוד, רשאים הפועלים להטעותו. ולערב נתן להם כמו שהתנה בתחילה (מאירי).

בשכירות שאינה קבלנות, פסק רב שאין יד הפועל על התחנתונה (כי זכותו לחזור באמצע עבודתו שנאמר כי לי בני ישראל עבדים – ולא עבדים לעבדים. משא"כ קבלן שעושה מלאכתו לכשירצה אינו בכלל זה. ראשונים). [ונאמרו שתי לשונות בגמרא האם רבי דוסא עצמו אמר גם בשכירות אלא שרב לא פסק כן, אם לאו].

חזרה בקבלת עסק – ע' להלן קד-קה.

ואולם בדבר האבוד לדברי הכל אין רשאים לחזור, וידו של החוזר על התחנתונה, בין בשכירות בין בקבלנות.

- ב. פועל שארעו אונס, כגון שבחצי היום שמע שמת לו מת, או שאחזתו חמה; אם שכיר הוא – נותן לו שכרו (כמה שעשה), ואם קבלן – נותן לו קבלנותו. בזה מודה רבי דוסא שאין יד הפועל על התחנתונה. [וכן הדין כשתפסוהו לעבודת המלך – נותן לו שכרו כמה שעשה. תוספתא, מובאת ברי"ף]. ומבואר בגמרא (מתירין רב נחמן בר יצחק. וכ"כ הרי"ף והרמב"ם וטושו"ע) שכן הדין אפילו בדבר האבוד. יש אומרים שאם כבר נתן לו שכרו מתחילה – אין הפועל צריך להחזירו ולא להשלים את זמן העבודה (עפ"י ר"מ, מובא ברא"ש). ויש שאין מחלקים כן (ע"ש ברא"ש). ואם נאנס בתחילת הזמן ואחר כך עבד – יש אומרים שהדבר מתפרש כמתחילה ונותן לו גם עבור זמן האונס (ערא"ש ותור"פ, בישוב הסוגיא בקדושין יו בע"ע שחלה שלש שנים א"צ להשלים).

שכר פועלים והלכו לעבודתם ומצאו שאין להם מה לעשות, כגון חמרים שלא מצאו תבואה להביא, או פועלים שמצאו שדה לחה (ואינה ראויה לעידור) – נותן להם שכרם כפועל בטל (כלומר כשכר עבודת יום, בניכוי הסכום שרוצה אדם לפחות שכרו וישב בטל, או בכגון חמרים – שכר שהיו נותנים כדי לבוא ריקם).

במקום שאנשים רגילים בעבודה, ואין טובה להם הבטלה – נותן להם שכרם משלם (כפי שהעמידו דברי רבא באוכלסי מחוזא שכשאינם עובדים נחלשים).

מבואר בראשונים שהטעם שחייב לשלם הוא כי אחר שהלכו שוב אין שכיח שימצאו להשתכר להיום. [וחייב להם גם אם בלעדיו לא היו מוצאים עבודה אחרת – שהליכתם נחשבת התחלת המלאכה שהיא כקנין המשעבדו. רמב"ן; חו"מ שלג,ב], אבל אם יכולים עתה להשתכר [המאירי הוסיף: במלאכה קלה הימנה או שכמותה] – אין להם עליו אלא תרעומת. ואם יכולים להשתכר בפחות – ישתכרו, ומשלים להם ההפרש.

ודוקא כשלא סיירו מאמש, אבל סיירו מאמש ונמצאת ראויה לעבודה ולבסוף נמצאת לחה – הפסד פועלים הוא ופטור (רבא).

רש"י מפרש שסייר עמהם ולא הבינו שהיא לחה, אבל בלאו הכי עליו לתת לב לדבר ולהודיעם אם תמצאוה לחה לא אתן. והרמב"ם מפרש שסייר לבדו ומצאה שראויה לעבודה ובלילה ירדו גשמים – הואיל ולא פשע פטור.

וכן אם ארע דבר שלא היה לו לדעתו – פטור, כגון שכרם לדלות מן הנהר ויבש הנהר בחצי היום בפתאומיות שלא כדרכו. וכן אם קורה כן לעתים והם יודעים זאת כמותו, שמבני העיר הם – פטור מליתן שכרם (מאותה שעה שירד המטר). ואולם אם אינם מבני העיר – חייב, שהיה לו לידעם. וכן אם שדהו מושקית לעתים מעליית הנהר והם לא ידעו זאת, ושכרם להשקות בדלי ולבסוף עלה הנהר והשקה – חייב (מימרות דרבא, כפרש"י. וערמב"ם ט,ו).

א. במקום אונס שפטור, אפילו אינם מוצאים עתה להשתכר במלאכה אחרת – מזלם גרם ופטור (עפ"י ראשונים; חו"מ שלג,ב). וע"ע רעק"א להלן עט. בדין אונס גמור.

ואולם זה רק בכגון שהלכו למקום קרוב, אבל במקום רחוק שכלה כל היום בשליחותם, נותן להם שכרם משלם (מאירי, עפ"י התוספתא. והרי זה כעשו שליחותם. ונותן להם רק על השעות שהלכו, לפי היחס. וע' גם בנתיבות המשפט סק"ה).

ב. כל זה אמור בשכיר שלא ירד לשדה בתורת אריסות, ואעפ"י שהתחיל במלאכה כאמור, אבל האריס הריהו כמוחזק בשדה וגם אם לא הוצרך לעבוד כלל כגון שירד המטר – זוכה בשכרו (עפ"י רי"ף, תוס').

ודעת הראב"ד שקבלן שקיבל עבודה מסוימת ונסתייעה עבודתו ע"י אחרים, כגון שהתחיל להשקות ובא המטר באמצע היום – בעה"ב משלם לו כל עבודתו [כפועל בטל, ואם יש לו עבודה אחרת – נותנה לו]. והרמב"ן הסכים למעשה לדעה ראשונה שהקבלן כשכיר, אין לו אלא מה שעבד (וכן נקט הריטב"א).

וישנה דעה שאפילו בשכיר נותן לו עבור כל היום. וכתב הרמב"ן שטעות היא. ואם עשו קנין גמור להתחייב זה לזה, כתב הריטב"א בשם הרמב"ן שאעפ"י שארע אונס – חייב, כגון שנתחייב בקנין כראוי ללמד בן חברו ונתחייב לו בעה"ב בשכרו, אפילו חלה הבן באופן לא צפוי – הפסיד בעה"ב כשאין זה מוצא לשכור עצמו. או כגון שנתחייב להוליך סחורה בספינתו עד מקום פלוני ומשך, גם אם טבעה הספינה על סחורתה בדרך – חייב הלה בכל שכרו (עריטב"א עט:).

ובתוס' (עט. ד"ה אלא) משמע שאפילו בקנין פסידא דפועל הוא. וע' רעק"א להלן עט. ד"ה ועלה, ג. כל זה בכגון שכירות פועלים שאין לפועל נזק מלבד ביטולו מעבודה, אבל בחפץ שכור שאבד, דין אחר לו כדלקמן (עט. עפ"י תוס' שם ד"ה אלא).

דף עז

- קפה. א. שכיר יום שלמה עבודתו בחצי היום, מה דינו?
ב. אומן שחזר בו באמצע עבודתו, ובינתים הוקר מחיר הפועלים והרבה בעה"ב בפיוסין עד שנתרצה להמשיך – האם עליו ליתן כמחיר היקר או כפי הפסיקה הראשונה? וכן להפך, כשבעה"ב רצה לפרוש וניאות לפיוסי הפועלים לאחר שהזל שער השכירות?
ג. אומן שלא רצה להישכר אלא במחיר יקר משאר אומנים, ובתוך עבודתו עלה מחיר הפועלים – האם מגיע לו בשכרו יותר מהמחיר החדש של שאר הפועלים, אם לאו? וכן בעה"ב שנתרצו לו הפועלים להישכר במחיר מוזל ובינתים הוזל מחיר שאר הפועלים?
- א. שלמה עבודת הפועל-השכיר בחצי היום, אם יש לבעה"ב עבודה אחרת הנוחה ממנה או כמותה – נותנה לו, אבל עבודה הקשה ממנה – לא, ונותן שכרו משלם, אלא ששמים אם וכמה היה רוצה להפחית משכרו כדי לישב בטל, מאותו הזמן שכלתה העבודה.
א. היה הפועל רגיל בעבודה קשה יותר, נסתפק הרמ"ך (בשיטמ"ק) שמא יכול לפקוד עליו מלאכה קשה יותר מהקודמת ולהוסיף מעט על שכרו.
ב. מדובר ששכרו למלאכה מסוימת, אבל שכר סתם – יכול ליתן לו עבודה כבדה ממנה, והלא היה יכול ליתנה לו מתחילה. ואין צריך ראייה לכך (רמב"ן וש"פ).
ג. כתב הרמב"ן (עו): שאם יכול הפועל להשכיר עצמו להמשך עבודת היום – אין נותן לו בעה"ב אלא כפי מה שעשה.

ב. פועל או בעה"ב שרצו להפסיק העבודה באמצע היום, ולבסוף ניאותו להפצרת השני להישאר – אין להם אלא כפי הפסיקה הראשונה אעפ"י שנסתנה השער בינתים, ואין להם טענה לא נתפייסנו אלא כפי השער החדש.

יש אומרים שאם פירש שאינו מוכן להמשיך העבודה אלא בשכר מסויים, ופרש, ובא השני ופייסו והלה ניאות בסתם – על דעת כמה שנקב בחזרתו ניאותו. ואחרים כתבו שאין אומרים כן אלא במשא ומתן דעלמא אבל כאן שבחזרתו יש לשני תרעומת עליו, הפיוס היה על דעת התנאי הראשון, רק נתכוון בפיוסו להטיב לו באכילה ושתייה וכד'. (הרמב"ן נסתפק בדבר. והרשב"א והריטב"א והר"ן הביאו שתי דעות).

ג. אף על פי שקבעו בתחילה להוסיף וזו על השער או להפחית, אם נשתנה המחיר באמצע אין להם אלא מה שקבעו מתחילה, ואין מוסיפים או מפחיתים על השער החדש.

קפו. הרי שמכר שדה לחברו באלף וזו ונתן לו מאתים מהם, ועתה בא אחד מהם לחזור בו – מה הדין?

מכר שדה לחברו באלף וזו ונתן לו מעות מהם מאתים – מן הדין שניהם יכולים לחזור בהם. בזמן שהמוכר חוזר בו – יד לוקח על העליונה, רצה אומר לו תן לי מעותי או תן לי [במקום המעות, כשאין מעות לשני] קרקע מן העדית. רב נחמן פירש מעדית שבה. ורב אחא בריה דרב איקא פירש מעדית נכסיו, מפני שהוא כניזקין ששמין להם בעדית, שאין אדם לוקח קרקע באלף וזו אם לא שמכר נכסיו כדי להשיגה (הלכך דימוהו קצת לדין הניזוק, אבל אין כאן תביעת נזק ממש. תוס'). בזמן שהלוקח חוזר בו –

יד מוכר על העליונה, רצה אומר לו הילך מעותיך רצה אומר הילך קרקע כנגד מעותיך, ומגבהו מן הזיבורית שבה (לרנב"י) או מזיבורית שבכל נכסיו (לראב"א).

א. ולפי שנתקיים המקח כנגד המעות, לכך יכול ליתן לו הקרקע, שלא כבעל חוב שאינו נפרע מן הקרקע כשיש למלוה מעות (תוס').

ב. הרמב"ם פסק כרנב"י, והרא"ש והטור נקטו דברי רב אחא. וכתבו כמה ראשונים שלא נחלקו

האמוראים לדינא [ודברי רב נחמן אמורים בקרקע זולה ודברי רב אחא בקרקע יקרה].

רשב"ג אומר: מלמדים אותם מלכתחילה לעשות שלא יחזרו. כיצד? כתב לו אני פלוני בן פלוני מכרתי שדה פלונית לפלוני באלף זוז ונתן לי מהם מאתים זוז והריני נושה בו שמונה מאות זוז – קנה ומחזיר לו השאר אפילו לאחר כמה שנים. אבל בלא כתיבה זו – לא קנה הכל. והעמידו דבריו כשהמוכר נכנס ויוצא על המעות, שגילה בדעתו שהזוזים אנסוהו למכור ועל כן אין דעתו למכור אלא בקבלת המעות, אבל בלא הכי סובר רשב"ג שקנה הכל והשאר עליו חוב.

א. דעת הגאונים, וכן הסכימו הרמב"ן והרשב"א וכן נקט הרא"ש, שכל שנתן מקצת דמים בסתם

או בתורת פרעון דמי המקח – קנו כנגד הדמים ואי אפשר לחזור מכך [מלבד בחפצים שאין אנשים

מוכרים חלק, כגון חמור (או קרקע שאינה ראויה ליחלק. מאירי), שאינו חפץ להיות שותף עמו, לא קנה כלום.

ויש מי שכתב שבחפצים כאלו קנה הכל (ובמטלטלין – לענין מי שפרע. עמאירי). והרמב"ן דחה זאת. ואף

בקרקע שרגילים לקנות חציה, במקום שכותבים שטר, כתב הרמב"ן שלא קנה כלום אם לא זקף המעות במלוה,

שהרי בשטר כתוב את הקרקע כולה. ויש חולקים. ע' שיטה]. ואף על פי כן, קנסו חכמים את החוזר בו

שהצד שכנגדו יכול לקיים המקח כנגד המעות כדינו או לבטלו לגמרי (ריטב"א).

ודעת רבנו חננאל שלא קנה כלום אלא אם כן אמר לו 'ערבוני יקנה'. [ובזה קונה כנגד המעות

אפילו בדבר שאין רגילים לקנותו. (ערמב"ן ור"ן), אבל אינו קונה יותר מכנגד המעות הגם דלא

עייל ונפיק אוזוי, ואפילו החזיק בקרקע או משך המטלטלין. ראב"ד].

ב. לדעת הראב"ד, אפילו אם הרויה לו זמן מסוים לתשלומין, יתכן בו 'עייל ונפיק אוזוי', שצריך

המעות באותו הזמן. ויש חולקים. וכתב הרא"ש שהכל לפי הענין כפי ראות הדיינים.

ג. כתב הריטב"א שזקיפה במלוה מועילה אפילו לא נתן לו כלום אלא זקף כל האלף במלוה, קונה

מדין כסף כאלו התקבל בפרעון גמור [ומה שאמרו בירושלמי שאין המלוה קונה קרקע, זהו

רק במלוה הקיימת אצלו מכבר].

ד. בשדות מפוזרות, יש אומרים שלא קנה את כולן בהחזקת האחת עד שיתן דמי כולן או דמי

מקצת כל שדה ושדה, אעפ"י דלא עייל ונפיק אוזוי (עפ"י בעה"מ ורשב"א ורא"ש). ויש אומרים

שבסתם קנה את כולן (ראב"ד).

דפים עז – עח

קפז. א. הקונה דבר מחברו ולא נתן מעות או נתן מקצתן – האם קנה אם לאו?

ב. המלוה מאה זוז לחברו ופרעו זוז זוז – האם פרעון הוא זה?

א. אמר רבא: המוכר דבר לחברו והוא מחזר אחר המעות הלוחך ושוב – לא קנה עד שיתן כל המעות.

א. כן הדין אעפ"י שכתב שטר או החזיק וכד' (רמב"ם מכירה ח, א; רא"ש).

ואפילו משך החפץ, אם לא פירש בשעת מכירה משיכה זו תהא קונה חפץ זה והמעות יהיו

הלוואה אצלי – לא קנה (תוס' רמב"ם (מכירה ח, ד) רמב"ן ועוד). ודעת הרז"ה שמשכיכת מטלטלין